

İstanbul Milletvekili

GEREKÇE

Türkiye’de kadına yönelik erkek şiddetinin boyutları her geçen gün artmaktadır. Kadınların kendilerine dönük ayrımcılık ve şiddeti ortadan kaldırmaya yönelik kazanımları olan İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı kanun etkin bir şekilde uygulanmamaktadır. Siyasi iktidar bu yasayı uygulamaktan çok yürürlükten kaldırmanın yollarını aramakta ve toplumsal cinsiyet eşitsizliğini arttıracak politikalar üretmeye devam etmektedir. İstanbul Sözleşmesi’nin uygulanmasını denetleyen komite GREVİO’nun Türkiye’ye dair değerlendirme raporu; Türkiye’nin sözleşmeye uygun davranmadığını, devletin genel politikalarının kadın erkek eşitliğini göz ardı ettiğini, hükümet yetkililerinin kadınlara yönelik geleneksel rolleri destekleyen açıklamalarının sözleşmeyi ihlal ettiğini açıkça belirtmiştir.

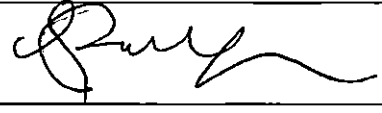
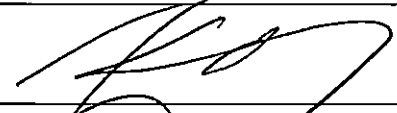
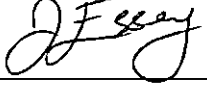
Pandemi koşullarında da kadın cinayetleri ve şiddette yaşanan artışlara ilişkin bakanlık tarafından herhangi bir acil eylem planı oluşturulmadığı gibi kadınların hukuki güvenceleri olan yasalar salgın bahane edilerek askıya alınmış, sığınakların kapasiteleri azaltılmış ve kadınların güvende yaşayabilecekleri koşullar ortadan kaldırılmıştır.

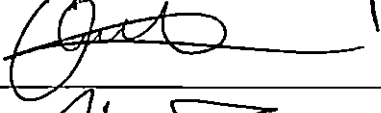
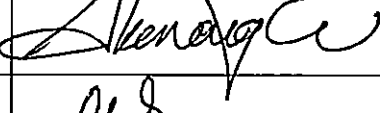
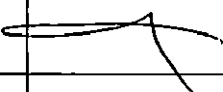
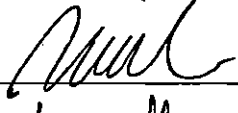
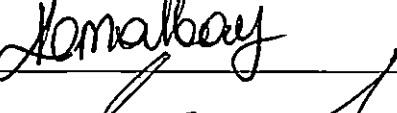
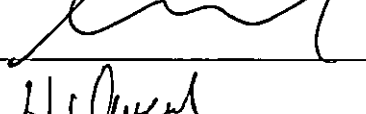
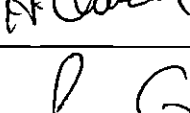
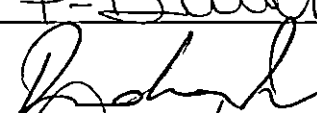
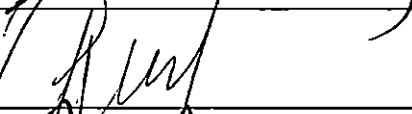
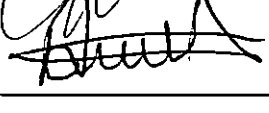
Mor Çatı Kadın Sığınağı Vakfı’nın Eylül-Ekim Salgın ve Kadına Yönelik Şiddet raporuna göre; Kanun ve yönetmeliği uygulamakla görevli kamu görevlileri keyfi tavırlar sergilemekte, başvuru kadınlara karşı ayrımcı ve üstenci davranmakta, şiddeti olağanlaştırmakta ve küçümsemekte, pandemi koşulları ve ekonomik krizin yarattığı yoksulluk kadınları derinden etkilemeye devam ederken Sosyal Hizmet Merkezleri’ne yapılan sosyal yardım başvuruları gerekçesiz olarak reddedilmekte veya çok uzun süre değerlendirmede kalmakta ve kadınlar başvurular esnasında kötü muameleye maruz bırakılmaktadırlar. Kamu görevlileri kadınları dinleyerek ihtiyaç analizi yapmak yerine standart uygulamalarla kadınların asıl ihtiyaçlarını görmezden gelmekte, ailesi veya evli olduğu erkek ile yaşayan kadınların başvurularını hane içi gelire göre değerlendirilmekte ancak kadınların bu gelirden pay almıyor oluşları ve çocukları gibi kendilerine bağlı kişilere verdikleri bakımın yarattığı ihtiyaç göz ardı edilmektedir. ALO 183’ü arayan kadınlara yeterli ve doğru bilgilendirme yapılmamakta kimi zaman sistem yoğunluğu ileri sürülerek kadınlara karşı keyfi uygulamalarda bulunmaktadır.

Polisler şiddetten kaçmaya çalışan kadınlara karakol başvurularında sığınaklara dair yanlış ve caydırıcı bilgiler vermekte, sığınaklara genelev gözüyle bakıldığını söylemekte, şiddet faili erkek ile kadını barıştırmaya çalışmakta, kadına yönelik erkek şiddeti vakalarında olay yerine geç gitmekte, sığınaklara çocuklarını götüremeyeceklerini söyleyerek kadınların şiddet ortamına geri dönmesine sebep olmakta, fiziksel şiddete uğrayan kadınlara darp izi kalmamışsa uzaklaştırma kararını alamayacaklarını söylemekte ve kadınları vazgeçirmeye çalışmaktadırlar.

Kadınlara yönelik bu tutumlar kimi zaman savcı ve hakimler tarafından sergilenmekte, kadınlar yasaya rağmen güvencesiz bir pozisyona itilmektedir. Öte yandan sığınakta kalan kadınlar da nitelikli ve bütüncül sosyal destek alamamakta, yeterli gıdaya erişememekte, pandemi döneminde kadınların sığınaktan çıkarak ev ve iş bulmaları önlenmekte, 13 yaş üstü çocukların sığınağa alınmaması sebebiyle kadınlar şiddet gördükleri eve dönmeye mecbur bırakılmakta, sığınakların katı kuralları kadınların kendilerini kötü hissetmesine sebep olmakta ve yeni bir hayat kurma mücadelelerini zedelemektedir.

Tüm bu sebeplerden dolayı pandemi ve ekonomik krizin yarattığı kadın yoksulluğunun ortadan kaldırılması için kadınlara etkin sosyal yardımlar yapılması, şiddete uğrayan kadınların başvurular esnasında kamu görevlileri tarafından maruz bırakıldıkları kötü muamele, ayrımcılık, keyfî tutum ve yanlış bilgilendirmelerin ortadan kaldırılması için hukuki ve cezai tedbirler alınması, sığınaklarda kadınların her yaştan çocuklarıyla birlikte kalabilecekleri ve ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri güvenli ve kadınları güçlendiren ortamların sağlanması, İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı kanunun tam ve etkin bir şekilde uygulanarak kadınlara yönelik erkek şiddetine gerçek ve kalıcı çözümler üretilmesi ve kadınların güvenli yaşam koşullarının ve kadınları güçlendirici mekanizmalara erişilmesinin sağlanması amacıyla Meclis Araştırması açılması için gereğini arz ederim.

1	MAHMUT TOĞRUL	GAZİANTEP	
2	SAİT DEDE	HAKKARİ	
3	HABİP EKSİK	İĞDIR	
4	DİLŞAT CANBAZ KAYA	İSTANBUL	
5	OYA ERSOY	İSTANBUL	

7	EROL KATIRCIOĞLU	İSTANBUL	
8	HÜDA KAYA	İSTANBUL	
9	ALİ KENANOĞLU	İSTANBUL	
10	ZEYNEL ÖZEN	İSTANBUL	
11	MUSA PİROĞLU	İSTANBUL	
12	MURAT ÇEPNİ	İZMİR	
13	SERPİL KEMALBAY PEKGÖZEGÜ	İZMİR	
14	ÖMER FARUK GERGERLİOĞLU	KOCAELİ	
15	HASAN ÖZGÜNEŞ	ŞIRNAK	
16	EBRÜ GÜNAY	MARDİN	
17	PERO DUNDAR	MARDİN	
18	RIDVAN TURAN	MERSİN	
19	ÖMER ÖCALAN	ŞANLIURFA	
20	AYŞE SÜRÜCÜ	ŞANLIURFA	